

Borrell i la llei de l'embut

A PP i Cs els costa demanar la dimissió del més espanyol dels ministres de Sánchez. La pressió anirà tendint a mínima. Avui també són notícia la vaga d'universitaris i professors associats, la "vida pròpia" d'Alejandro Fernández, el Mas president i el Sinn Féin

Josep Borrell va ser ahir el personatge del dia. Encara no ens havíem recuperat de l'afer de la suposada escopinada del diputat d'Esquerra que ningú tret d'ell ha estat encara capaç de veure (no consta cap disculpa o rectificació), quan al matí vam saber que el ministre d'Exteriors ha estat sancionat amb 30.000 euros

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167706/borrell/multat/amb/30000/euros/cas/abengoa>) per la Comissió Nacional del Mercat de Valors per usar informació privilegiada per guanyar uns calerons a la borsa. Hores després, ho va intentar tapar negant que en l'arribada dels europeus a l'Amèrica del Nord s'hi hagués comès cap genocidi

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167733/video/borrell/relativitza/genocidi/eua/nomes/es/van/matar/quatre/indis>) . Quatre indis, quatre independentistes per desinfectar... tant li fa.

És curiosa, però, la forma de tractar l'afer Borrell -el greu, el d'Abengoa- dels partits espanyols. El PP i Cs van ser implacables amb Màxim Huerta o Carmen Montón i també demanant dimissions de Pedro Duque o Nadia Calviño com a ministres per temes molt menors. De tots ells en van demanar, amb o sense èxit, la sortida del govern. Amb Borrell, en canvi, han estat més aviat indulgents i han passat de puntetes. Les responsabilitats les han demanades amb la boca petita.

Tot té, és clar, una explicació: Borrell s'ha convertit en el més espanyol dels ministres espanyols, el que castiga els independentistes i una icona de Societat Civil Catalana i l'unionisme cívic. De fet, Albert Rivera el volia com a candidat "a qualsevol cosa" abans que Sánchez el reenganxés al PSOE. Fins i tot li han perdonat aquests dies les cessions entorn Gibraltar, un assumpte que és vital per la dreta espanyola. Del que ha passat amb el penyal arran de l'acord entre la UE i el Regne Unit pel Brexit n'han culpat només Pedro Sánchez.

La unitat d'Espanya i la corona són els dos assumptes que desconnecten els partits del 78 de l'estat de dret i de les garanties democràtiques mínimes. D'exemples en tenim per avorrir. I aquesta és la lògica que fa que Sánchez afronti una pressió mínima per deixar caure el seu ministre d'Exteriors tot i l'escàndol. Sobre això escriu aquesta informació

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167731/sonora/incomodat/pp/cs/amb/irregularitats/borrell>)

Carles Bellsolà. En la llei de l'embut els polítics espanyols en són experts. Per això la indignació i les cares de preocupació només han arribat a l'hemicicle i als passadissos del Congrés quan ERC ha dit prou i ha decidit tornar-s'hi amb un "feixistes" pels líders de Ciutadans cada cop que aquests els titllin de "colpistes". Aquests últims fa un any que ho repeteixen a cada ple i fins ara la mesa i els columnistes feien com si sentissin ploure.

Hi ha diners per a tot? A la vaga dels metges de primària

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167727/vaga/cap/apuja/to/contra/salut>) , que ha acabat aquesta nit sense acord malgrat les negociacions

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167771/metges/salut/apropen/posicions/pero/es/mante/vaga>) i que afronta la tercera jornada, avui se li afegeixen els estudiants universitaris i professors associats, la baula més precària del sistema d'estudis superiors. **Laura Estrada** us dona els detalls de la convocatòria

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/167745&passaact=e42d70dfb1fb3d7cb55c342ca4336bd8&renovaportada=1>) . Els metges afegeixen a les seves legítimes reivindicacions salarials la necessitat de millorar l'atenció sanitària, sobretot rebaixant la mitjana de pacients atesos per

facultatiu.

Roger Tugas aporta dades al debat (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167768>) : el 89% dels catalans vol més despesa sanitària. Però, atenció!, només un 35% vol pagar més impostos. Complicat de quadrar. I encara una altra consideració. Tenim una bona sanitat i la volem millor. I dignificar també el nostre sistema de pensions, sobretot les no contributives. En alguns països han debatut també si el benestar s'ha d'orientar bàsicament a la gent gran (pensions i sanitat) o també als joves per poder-se emancipar (beques i habitatge). Diners per tot no n'hi haurà, en cap context.

Vist i llegit

No deixar a l'extrema dreta el patrimoni de les emocions. Aquesta és la tesi de l'article de **Paul Mason**, un dels analistes més brillants del Regne Unit. Membre de *Momentum*, el moviment que va donar suport al líder laborista Jeremy Corbyn, Mason -columnista de *The Guardian*- ha publicat a *eldiario.es* *Per vèncer la dreta populista, l'esquerra ha d'apel·lar a les emocions* (https://www.eldiario.es/theguardian/derecha-populista-izquierda-aprender-emociones_0_839916798.html). Segons ell, la democràcia ha de respondre al repte de la dreta extrema i fer-ho evitant elitismes intel·lectuals i sense estigmatitzar els qui viuen amb temor a les transformacions. Els progressistes -i uns moderats que, segons ell, s'han d'unir a l'esquerra enfront una dreta desbocada- han de respondre's com milloraran la vida de la gent. Ell anomena aquesta estratègia el rearmament per a l'esperança. O això o assistirem -assegura- a un pols populista entre "els Le Pen i els Mélenchon".

El passadís

La conferència que va realitzar ahir el nou president del PP català, Alejandro Fernández (<https://www.naciodigital.cat/noticia/167724/alejandro/fernandez/allunya/valls/assegura/pp/no/fara/cap/genuflexio/acritica>), al Círculo Ecuéstre, va ser la seva posada de llarg davant la flor i nata de la Barcelona burgesa. L'entitat, representativa del diner més allunyat del catalanisme, sol acollir amb entusiasme els polítics unionistes. Fernández no va ser una excepció. El públic va aplaudir més del que és costum, però l'aplaudiment més unànim de l'acte va ser per a Ada Colau. En contra, és clar. Un dels assistents, Santiago París, va reclamar a Fernández que tots els partits d'ordre s'unissin per "fer fora Colau".

El que va cridar l'atenció va ser que, en el torn del col·loqui, el nou líder dels populars catalans va discrepar d'alguns dels assistents. Quan algú va manifestar que era votant del PP però que ara votaria per Vox, Fernández va dir que a ell no li agradava "l'estratègia de Vox" perquè volia "rebentar-ho tot". Un desmarcatge respecte al discurs que està fent Pablo Casado, enderiat a seduir els votants més ultres. A la sortida, un soci afirmava que "Alejandro vol subratllar el seu propi perfil". Veurem quant li dura.

L'efemèride

Tal dia com avui de l'any 2010 **Artur Mas va guanyar les eleccions al Parlament** amb un resultat (62 escons per CiU) que li permetia ser, per fi, president. El 2003 i el 2006 també havia guanyat en escons però els tripartits d'esquerres li ho van impedir. Mas va ser investit prenent el relleu de José Montilla gràcies a l'abstenció d'un PSC que se submergia en una profunda crisi i el seu soci de referència va ser, d'entrada, el PP. Aquella primera legislatura, del "govern dels millors" i de només dos anys, va estar marcada per les retallades (que encara no s'han revertit tal com denunciaven les vagues del sector públic) i la concreció de la proposta de pacte fiscal, que Mariano Rajoy es va negar a negociar.

L'aniversari

El 28 de novembre de l'any 1905 el líder independentista Arthur Griffith va fundar el **Sinn Féin**, el

partit republicà i d'esquerres de l'illa d'Irlanda que va lluitar per la independència primer i per la reunificació amb els comtats del nord sota administració britànica (l'Ulster) després i encara ara. El Sinn Féin ("Nosaltres Sols" en català) va ser protagonista de les revoltes i de la negociació amb els britànics, que va permetre la independència als anys 20 amb Michael Collins i Eamon de Valera com a protagonistes. Amb el pas dels anys el partit va basar la seva feina als comtats del nord fent costat a l'IRA, que es va considerar el seu braç armat i que, en la seva branca anomenada Provisional i més activa, va declarar l'alto el foc definitiu el 2005.

El Sinn Féin va ser protagonista dels Acords de Pau de Divendres Sant amb els unionistes de 1998, clau en la pacificació de l'Ulster. El seu líder és Gerry Adams i en l'actualitat té escons al Parlament Europeu (comparteix grup amb Podem i altres esquerres post-comunistes europees), a la cambra dels comuns a Londres i al Parlament d'Irlanda. Té 27 dels 90 escons (és segona força) a l'Assemblea d'Irlanda del Nord, només un menys que el partit unionista. El Sinn Féin, que té entre els seus referents ERC i Bildu, va inspirar la fundació d'Estat Català, el partit de Francesc Macià el 1922. En aquest vídeo (<https://www.youtube.com/watch?v=kQVGzFQe2KE>) del diari conservador anglès *The Telegraph* podeu repassar en un minut i mig l'apassionant història d'aquest partit.

Ferran Casas i Manresa
subdirector de NacióDigital

? (<http://www.naciodigital.cat/noticia/117667/13/octubre/veiem/tribunals/nou>)

Vols rebre El Despertador de **NacióDigital** cada matí al teu correu electrònic?

Fes clic aquí per subscriure't-hi (<http://www.naciodigital.cat/despertador>)